

Afgjørelse maa støttes, men nøies med, hvad det kommer an paa, nemlig om Vedkommende har vundet Hjem i Danmark. Jeg skal derfor henstille til den ærede Ordfører, om vi ikke kunne blive frie for dette Valg.

Ordføreren: Besværligheden ved en Afstemning herover vil ikke kunne stramme noget æret Medlem, som har en Afstemningsliste ihænde, og jeg skal kun, idet jeg gjentager, at hvad der end vedtages, kan det efter min Mening gaae an, til den ærede sidste Taler bemærke, for det Første, at Ordene „være nedfatte i Ublandet“ ere aldeles nødvendige; Udtrykket „have nedfat sig“ kan nemlig umuligt bruges med Hensyn til alle Indvaanerne i Hertugdømmerne, som ere forblevne der, hvor de ere, idet kun deres Hjemstavn statsretlige Forhold ere blevne forandrede, uden at der er foregaaet nogen Forandring med Hensyn til deres factiske Opholdssted. Dernæst haaber jeg, at den ærede sidste Taler, naar han kommer efter, hvad det var, jeg egentlig udviklede som min Mening, med mig vil være enig i, at det ikke i noget Tilfælde gaaer an i en Lov at statuere, at der er nogle danske Statsborgere, som have Ret til at føre det danske Flag, og nogle, som ikke have denne Ret; det gaaer ikke an saaledes at sondre de danske Statsborgere i 2 Classer, de faste og de løse. Naar han altsaa vilde nøies med, at Ordet „fast“ gik ud, saa at det i dette som i mangfoldige andre Tilfælde overlodes Vedkommende at udfinde, hvad der skal forståes ved „danske Statsborgere“, kunde jeg finde mig deri, men jeg troer dog, det vilde være u hensigtsmæssigt; thi, hvorvel det ganske vist maatte være en egentlig Domicillov, hvori en virkelig udtømmende Bestemmelse af dette Begreb skulde gives, har der dog blandt alle de enkelte Love, der have foreligget os, ikke været nogen, ved hvilken der har været stærkere Opfordring til at give en saadan Bestemmelse end netop ved denne Lov, som gaaer ud paa et Nationalitetsbeviis ligeoverfor hele den øvrige Verden, og dernæst have vi i disse Forhold praktiseret den Regel: lad os nu sætte dette Udtryk og saa see, hvorledes Bestemmelsen bliver forstået og opfattet, saalænge, at vi ere komne til mange høist ab-

surde Forhold; jeg skal ikke gaae nærmere ind herpaa; det kunde tidligere vistnok være ønskeligt at undgaae Sligt, men nu mener jeg, at der er al Grund til i denne Lov, ligesom det er flet ved Behandlingen af den af Regjeringen forelagte Lov om Indfødsrets Meddelelse, at see til at samle os til noget stærkere at kritisere et Begreb, som besværrer i lang Tid og til stor Ulykke for Samfundet har været altfor svævende.

Finantsministeren: Ja, jeg troer heller ikke, at der er nogen væsentlig Meningsforskjellighed mellem Udvalget og mig, og jeg tilstaaer, at jeg opfattede den ærede Ordførers Ytringer saaledes, at han ikke havde Noget imod det af mig fremsatte Forslag. I Forbigaaende gjorde han imidlertid et Par Bemærkninger med Hensyn til de to Led, hvoraf Bestemmelsen bestaaer. Hvad det første angaaer, erindrede han om, at det ikke syntes ham at passe til den Indfødsret, som for Tiden kan have af Personer udenfor Kongeriget Danmark, ligesom ogsaa det ærede Medlem, som senere tog Ordet (Krieger), gjorde en Henstilling saavel til Ordføreren som til Finantsministeren om at forandre dette Udtryk „være nedfat“ til „have nedfat sig.“ Jeg troer imidlertid, at den ærede Ordfører gjennem sin egen Bemærkning vil finde tilstrækkelig Besvarelse paa sin Erindring mod Forslaget, forsaavidt angaaer Hensynet til den Indfødsret, som Beboerne af Hertugdømmerne have; der staaer ikke „have taget Ophold i Ublandet“, men der staaer „være nedfatte i Ublandet“, hvad der desværre er Tilfældet med de nævnte Folk. Hvad dernæst den mod det sidste Led fremsatte Indvending angaaer, at der ikke er taget tilstrækkeligt Hensyn haade til det faste Ophold og til Hjemmet, da troer jeg at maatte tiltræde, hvad det andet af mig betegnede Medlem yttrede, at Udvalgets Redaktionsmaade enten indeholder en Pleonasmie og siger det Samme to Gange, eller i alt Fald ikke er tilstrækkelig udsørlig; thi det er ikke nok, at Vedkommende har taget fast Ophold; Ordføringen i Udvalgets Forslag: „er bleven hjemmehørende ved at have taget fast Ophold“ — der staaer ikke engang ved at have fast Ophold, men